

EVANGELIE

„Wie zeggen de mensen dat Ik ben?“, vroeg Jezus aan zijn leerlingen onderweg. „Johannes de Doper of Elia. Of een profeet“, antwoordden ze. „En wie ben Ik volgens jullie?“ „De Messias“, antwoordde Petrus. Daarop vertelde Jezus hen dat de Mensenzoon veel zou lijden en zelfs gedood zou worden, maar dat Hij ook zou verrijzen. Petrus was onthutst om wat Jezus vertelde, maar Jezus wees hem terecht: „Wie mijn volgelinge wil zijn, moet zijn kruis opnemen en zo achter Mij aan komen. Wie zijn leven wil behouden, zal het verliezen. Maar wie zijn leven verliest omwille van Mij en het evangelie, zal het behouden.“

naar Marcus 8, 27-35

WELKE WEG ZOU JIJ KIEZEN?

De leerlingen zijn ontgoocheld als Jezus hen verteld dat Hij niet bij hen zal blijven. Jezus zou de wereld toch veranderen? Verdwijnt Hij dan zomaar? „Jullie moeten leren te aanvaarden wat God wil, niet wat jullie zelf willen“, zegt Jezus tegen hen. Soms moeten we een weg volgen die we zelf liever niet zouden kiezen. Omdat het vaak niet de makkelijkste weg is. Stond jij al voor een moeilijke keuze? En koos je dan voor de veiligste weg? Als je het opneemt voor iemand die aan de kant staat, dan kan het gebeuren dat je vrienden ook jou uitsluiten. Maar als je blijft opkomen voor rechtvaardigheid, gaan anderen vast wel inzien dat jij de dapperste bent.

GEZOCHT: ENHOUSIASTE WERELDREIZIGERS VOOR CONGO

Martine CROONEN

Zo luidde de oproep van Jeugd&Vrede. Twaalf tieners zocht de organisatie om deze zomer mee te gaan naar LUBUMBASHI, in het verre Congo. Moedige jongens en meisjes, die niet kozen voor een lui-lekkervakantie, maar zorgden voor kinderen zonder thuis.

„Het was mijn eerste verre vakantie zonder ouders“, vertelt Jef (17). „Toen we enkele jaren geleden ons adoptiebroertje in Ethiopië op haalden, wist ik dat ik ooit terug naar Afrika wilde.“

Zodra Jef de oproep van JEUGD&VREDE las, schreef hij snel een brief. De bal ging aan het rollen en Jef mocht mee naar Lubumbashi.

Ook Tessa (18) was erbij. „Op de vlieghaven in Congo was het een en al chaos“, zegt ze. „Maar zodra we in het centrum Bakanja toekwamen,

kwamen de kinderen dolblij op ons toegelopen.“

Jef: „De straatkinderen in Congo worden ‘tovenaarskinderen’ genoemd. Als hun ouders sterven, komen ze terecht bij een oom of tante. Maar zodra er in dat gezin iets gebeurt — oom breekt zijn been bijvoorbeeld — krijgt het nieuwe kind de schuld.“

Straks komen de jonge reizigers opnieuw samen om te kijken hoe ze meer kunnen doen voor de tovenaarskinderen.

Ze geloven dat het behekst is en nog meer ellende zal brengen. Zo komen weeskinderen opnieuw op straat terecht.“

„Omdat Congolese kinderen ook in augustus vakantie hebben, is extra opvang welkom“, vertelt Tessa. „We leerden hen pleinspelen en liedjes aan. Zij leerden ons dansen en vrolijk zijn.“

Josefine (16) was een van de jongste deelnemers. Ze kon haar ervaring als monitrice bij SPORTKAMPEN goed gebruiken. „Het was echt fantastisch“, zegt ze. „Ongelooflijk hoe dankbaar die kinderen zijn. Met de T-shirts die we hen gaven bij het afscheid poseerden ze de hele ochtend.“

De jongeren woonden ook meermaals een Afrikaanse eucharistieviering bij. Het afscheidsfeest was Belgisch: een kampvuur, frikadellen met kriekjes en pannenkoeken sloten drie weken Lubumbashi af.

„Ik heb best heimwee naar Congo“, zegt Jef. „Het is er zo levendig en ik voelde me er bijzonder nuttig. Hier thuis verveel ik me nu toch wel een beetje.“ Tessa kon, eenmaal terug in België, moeilijk wennen aan de luxe: „Water en elektriciteit, het komt hier

Blank en zwart leren van elkaar onder de Afrikaanse zon. © Miet Koppers

zomaar uit het kraantje of uit de muur.“

Veel tijd om te mijmeren hebben de tieners niet, want straks begint ook voor de oudsten een nieuw schooljaar. „Ik ga geneeskunde studeren“, zegt Jef, „om daarna misschien wel voorgoed naar Afrika te trekken.“ Tessa wordt verpleegster. „Wat ik in CONGO heb beleefd, zal me zeker helpen tijdens mijn studies.“

De jongeren reisden niet met lege handen naar Congo. „Op de happening Zing een dak op de wereld zongen meer dan vijfduizend Vlaamse kin-

deren voor Lubumbashi“, vertelt Josefine. En de reis krijgt nog een staartje. Binnenkort komen de jonge reizigers opnieuw samen om te kijken hoe ze meer kunnen doen voor de tovenaarskinderen. „We mogen ons hoofd niet langer in het zand steken“, besluit Jef. „Het is aan ons, jongeren, om het leven van deze kinderen beter te maken.“

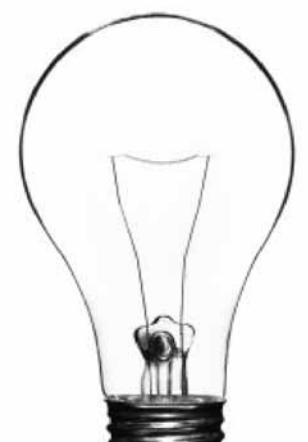
Wil je weten wat Jef, Josefine en Tessa allemaal beleefden in Lubumbashi, surf dan snel naar www.jeugdenvrede.be.

ZOEKWOORDEN

Stef DESODT

Je zoekt naar acht woorden. Plaats je de gevraagde letters achter elkaar, dan ontdek je het te zoeken kernwoord. Moeilijk? Het verhaal op deze bladzijde helpt je om het kernwoord te vinden.

→ plaats waar de klokken hangen	— — — — —	(neem de eerste twee letters)
→ buiten gevaar	— — — — —	(de eerste twee letters)
→ dichterbij komen	— — — — —	(de eerste twee letters)
→ van was gemaakt, kun je branden	— — — — —	(de laatste drie letters)
→ koud	— — — — —	(de eerste twee letters)
→ korf	— — — — —	(de laatste twee letters)
→ fonkelt aan de hemel	— — — — —	(de laatste twee letters)
→ hard voorwerp in de tuin	— — — — —	(de laatste twee letters)

Gevonden? Brandt er een lichtje?